

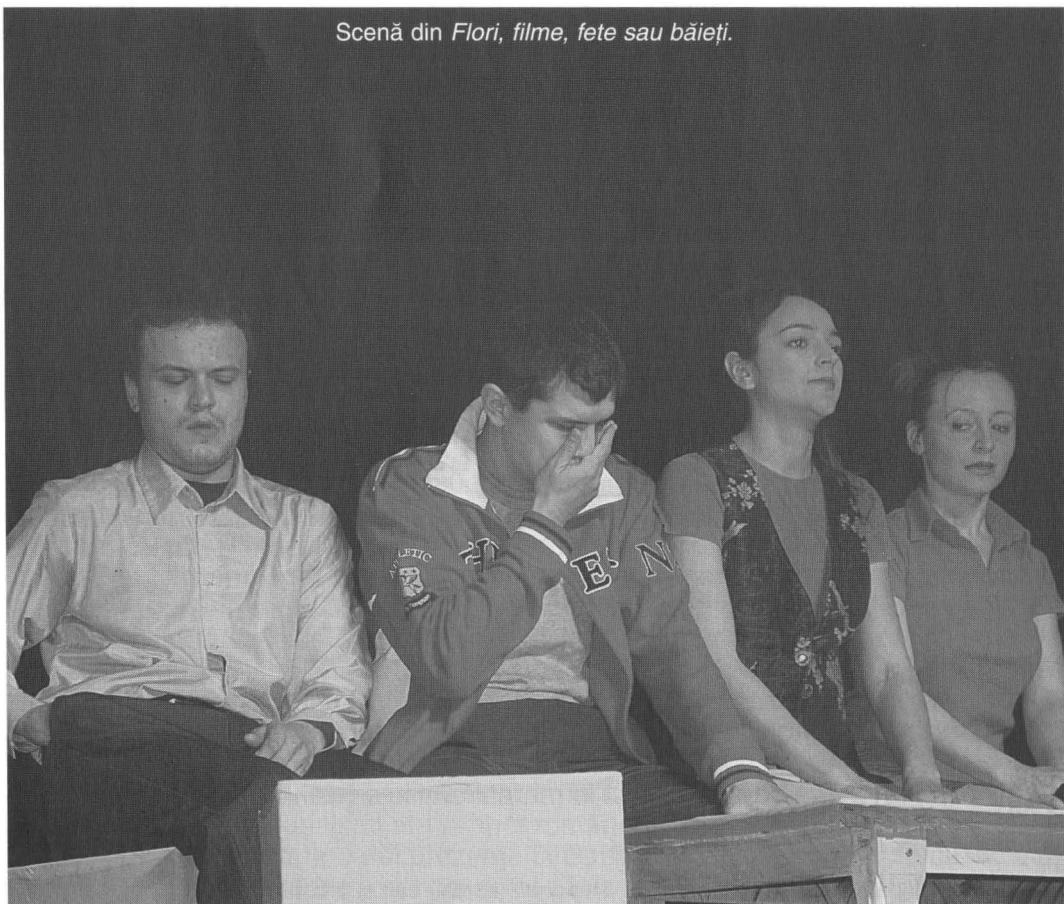
Constantin PARASCHIVESCU

Focșani

Galele teatrale

Am avut șansa de a vedea și interiorul bijuteriei arhitectonice și plastice care se numește Teatrul Municipal Focșani, redat publicului la 24 ianuarie 2004, după o renovare de aproape două decenii. Mă învârtisem în jurul clădirii cu trei ani înainte când am mai fost pe acolo, îi admirasem impresionanta fațadă cu bogate ornamentații, dar n-am intrat atunci, pentru că era încă în reparații. Șansa mi-au oferit-o Galele Teatrale Focșănene aflate acum la a zecea ediție, între 25 martie–2 aprilie 2006. Într-adevăr, o splendoare – nu întâmplător asemuită ca frumusețe cu locașul Teatrul Național din Iași, după planurile căruia se zice că a și fost construită la începutul secolului douăzeci. Nu se poate să nu tresară un

Scenă din *Flori, filme, fete sau băieți*.

elementar simț de încântare celui intrat acolo, oricât de nedat ar fi chestiunilor estetice. Cu condiția să se dedea și elementarelor reguli de conduită privind punctualitatea, pentru că la teatru nu se vine cu 10–15 minute după ora anunțată, cum mai fac acum focșănenii, ci exact invers.

Zece zile de teatru, cu un spectacol-lectură din texte de Ibsen în deschidere (și o prezentare susținută de secretara literară Georgeta Vioreanu, marcând anul aniversar Ibsen), o premieră a gazdelor, *Flori, filme, fete sau băieți* de Mimi Brănescu, patru teatre din București, alte trei din țară. Dominantă pe afiș muza veselă, cu tâlcurile ei moralizatoare printre situații și replici de haz, dar și ciorchini melodici și de balet în revistă. Molière cu *Soțul păcălit*, de la Nottara (și un amical mesaj de felicitare pentru colegii focșăneni de la protagonistul Ion Haiduc, înscris pe oglinda din cabină), Goldoni cu *Slugă la doi stăpâni*, de la Naționalul ieșean, clasicii noștri mereu tineri – Alexandru Kirîțescu cu faimoasele lui *Gaițe*, de la Odeon (în nostima viziune a lui Alexandru Dabija cu două „gaițe“ în travesti) și Tudor Mușatescu, ce vestește *Sosesc deseară*, de la Brăila (cu talentații Bujor Macrin, Liliana Ghiță, Emilian Oprea); contemporanii autohtoni – Adrian Lustig, cu piesa sa *Nepotu'* de la Teatrul de Comedie (scrisă pentru Tamara Buciuceanu-Botez și jucată cu săli pline pe unde e dusă) și seria de cinci textieri care i-au inspirat regizoarei Ana Mărgineanu scenariul intitulat *89.89 ...fierbinte după '89* la Teatrul Mic. Domnul Lucian Sabados a adus de la Ploiești trupa Teatrului de revistă Majestic, cu două spectacole, *Licoarea magică* de Marcela Țimiraș (pentru copii) și varietățile lui Cornel Udrea numite *Broadway... via Ploiești* (mai numise, anterior, o comedie, în proiecție parodică, *România dragă, Elveția mea*).

Perspectiva străinătății era și în vizorul lui Mimi Brănescu, care își intitulase inițial piesa, cu anume tâlc, *De ce vor femeile la Barcelona*. Schimbându-i apoi, denumirea în formula actuală *Flori, filme, fete sau băieți*, care mie, și după ce am văzut spectacolul, nu mi-a spus nimic. Mi s-a explicat că e vorba de un joc al tinerilor de astăzi – posibil, dar câți sunt la curent cu asta? Piesa are în vedere, într-adevăr, problemele de cuplu ale tinerilor și dezvoltă în scene scurte, *flash-uri* cotidiene, traiectoria relațiilor ce se înfiripă de la primele tatonări și îndrăzneli în materie, până la traiul în comun, la banalizarea lui, la criză și destrămare. Nu e prea profundă, dar e autentică prin franchețea schimbului de replici, prin vioiciunea și savoarea gândurilor împărtășite, prin disponibilitatea vitală de a împleni un destin din aspirații reciproce. Și interpreții celor două cupluri se simt bine împreună, se stimulează reciproc, au franchețe și haz și câștiga simpatia publicului. Doar că, nu știu de ce, întruchipează niște personaje de pe alte tărâmuri, când nimic nu sugerează asta: *Bill* – Leonid Doni, *Tom* – Iulian Postelnicu, *Beth* – Bianca Alexandra Cristea (foarte bună), *Anne* – Adina Andrei (aici simpatică și cu vino-ncoa, nu ca odinioară în *Corina* lui Mihail Sebastian). Din snobism...?